

[Per Federspiel.]

på følgende præmisser: der er for tiden ingen mulighed for politisk enighed mellem de ledende magter inden for de seks og de syv; jeg siger udtrykkelig: politisk enighed, idet denne politiske enighed er en nødvendig forudsætning for, at de handelspolitiske spørgsmål kan løses. Dernæst er der både fra de seks og fra britisk side givet udtryk for, at en generel løsning ikke kan tænkes, uden at den under den ene eller den anden form omfatter landbrugseksporten. Det vil med andre ord sige, at landbruget i øjeblikket er det eneste egentlige berøringspunkt mellem Frankrig og England. På industrisektorens område kan man ikke komme videre, før politisk enighed er opnået. Begge grupper har udsendt landbruget til separat behandling, hver på sin måde. Ingen af grupperne har til dato fundet nogen generel løsning på spørgsmålet om friere omsætning af landbrugsvarer inden for deres egen gruppe.

Disse præmisser, som er enkle, peger efter min opfattelse ganske tydeligt i den retning, at der her er et uopdyrket område de seks og de syv imellem, hvor man meget vel kunne genoptage de forhandlinger om en grøn plan, som jo i sin tid druknede i den almindelige drøftelse af markedsplaner. Jeg vil ikke gå så vidt som til at sige, at dette måske kan være det første skridt til en almindelig løsning; men det vil kunne bringe en løsning på et meget væsentligt område.

Jeg har med interesse bemærket de forskellige kontakter, som den høje regering på den ene og den anden måde etablerer, derunder navnlig en udbygning af det, der kaldes de løbende forhandlinger med Holland. Jeg vil meget stærkt anbefale den høje regering at søge nærmere kontakt med Beneluxlandene; man kunne måske endda gå så vidt som til at polere den gamle Oslokonvention op, der jo netop i sin til lægsprotokol hjemler regeringerne en adgang til drøftelser af fælles anliggender. Det er min fornemmelse, at måske ikke Beneluxlandene som helhed, men i hvert fald Holland inden for de seks lande befinder sig i en situation, der ikke afviger så væsentligt fra den, jeg her har beskrevet som Danmarks stilling inden for de syv.

Det korte af det lange er, at udviklingen

beklageligvis har vist, at Danmark ikke kan undvære en nærmere tilknytning til det europæiske fællesmarked. Da vi i sin tid stillede forslag herom, blev det blankt afvist med forskellige begrundelser. Det spørgsmål, man nu må rejse, er dette: den britiske regering er længere fremme i forhandlingerne med de seks, således at man, måske ikke fra regeringens side, men i hvert fald i pressen og i den almindelige daglige diskussion har den opfattelse, at det nærmer sig en association mellem England og de seks. Hvis der nu, som den højtærede minister jo også har nævnt, på væsentlige punkter kunne opnås enighed mellem Frankrig og England om de generelle politiske linjer, er det da meningen, at der inden for EFTA skal gælde én lov for den britiske regering og en anden lov for den danske regering? Vil det synspunkt kunne opretholdes, at den danske regering ved at søge en nærmere association med de seks lande handler illoyalt over for EFTA, medens den engelske regering ved sine forhandlinger handler fuldstændig loyalt? Det kan ikke være meningen. Den danske regering må derfor stå frit over for at optage de forhandlinger, som vi for mere end 2 år siden anbefalede den at optage om en associationsaftale med de seks.

Jeg vil slutte med nogle bemærkninger til det, den højtærede udenrigsminister udtalte om De Forenede Nationer, situationen i Congo og den almindelige stilling. Vi er fra vor side enige i, at De Forenede Nationer bør støttes stærkest muligt. Denne organisation har været ude i to alvorlige kriser: omkring Laos og omkring Congo. Jeg skal ikke gå nærmere ind på det tragiske spørgsmål om Congo, men alene drage den slutning, at det her som ved alle tidligere lejligheder, hvor der har været anledning til en indgriben fra De Forenede Nationers side med væbnede styrker, observatører, kontrolkommissioner eller på anden måde, har vist sig, at organisationen er effektiv, hvis man ikke stiller andre forventninger til den, end at den skal holde kritiske situationer stabiliseret. Lige fra første færd: ved delingen af Palæstina, kampene i Korea, krisen omkring Pakistan-Indien om Kashmir, Suezsituationen og nu sidst Congo og Laos, i alle disse situationer har man ikke med rimelighed kunnet stille